

Katherine, palatul Whitehall, februarie 1540

Perii părul lung și bălai al reginei, care e așezată în fața oglinzii ei de argint. Își privește imaginea reflectată, dar cu niște ochi goi, nu se vede deloc. Închipuiți-vă! Să ai o oglindă atât de minunată, care-ți reflectă perfect chipul, și să nu te privești! Mi se pare că mi-am petrecut toată viața încercând să-mi zăresc chipul în tăvi de argint și cioburi de sticlă, ba chiar aplecându-mă deasupra fântânii la Horsham, iar ea stă în fața unei oglinzi perfecte și nu e vrăjită! Zău că e foarte ciudată. Din spatele ei, îmi admir mișcarea mânelor în timp ce mâinile mele urcă și coboară, mă aplec puțin să-mi văd chipul și înclin capul pe o parte, ca să-mi zăresc obrazul luminat, apoi în partea cealaltă. Schițez un mic surâs, ridic din sprâncene ca și cum aș fi surprinsă.

Cobor privirea și descopăr că mă urmărește, așa că chicotesc, iar ea zâmbește și-mi spune:

— Ești o fată frumoasă, Katherine Howard.

Flutur din gene spre imaginile noastre reflectate și răspund:

— Mulțumesc.

— Eu nu sunt.

Unul dintre lucrurile incomode legate de faptul că nu știe să vorbească corect e acela că face afirmații din astea îngrozitor de seci și nu-ți dai seama cum să răspunzi. Sigur că nu e la fel de frumoasă ca mine, dar pe de altă parte are un

păr adorabil, des și lucios, o față atrăgătoare, o piele netedă, curată și niște ochi cu adevărat frumoși. Și ar trebui să-și aducă aminte că aproape nici o curteană nu e la fel de frumoasă ca mine, așa că nu e nevoie să-și reproșeze lucrul ăsta.

Nu are pic de farmec, dar pricina e, în parte, faptul că e atât de rigidă. Nu știe să danseze, nu știe să cânte, nu știe să vorbească. Ne străduim s-o învățăm să joace cărți și toate celelalte lucruri trebuincioase, precum dansul, cântatul la instrumente și din gură, de care n-are absolut deloc habar, însă deocamdată e groaznic de ștearsă. Iar asta nu e o curte la care bunătatea ștearsă să aibă mare preț. Ba chiar dimpotrivă.

— Păr frumos, îi spun cu amabilitate.

Face semn spre boneta aflată în fața ei pe măsută, una foarte mare și grea, și remarcă:

— Nu e bună.

— Nu, încuviințez. Foarte rea. Vreți încercați a mea?

Unul dintre lucrurile cu adevărat amuzante care se întâmplă când încerci să discuți cu ea e acela că începi să vorbești la fel ca ea. O imit în fața fetelor seara, când ar trebui să dormim. „Tu somn acum“, spun pe întuneric și râdem toate în hohote.

Propunerea o încântă.

— Boneta ta? Da.

Scot acele de păr și o dau jos de pe cap. Arunc o privire spre chipul meu în oglindă când îmi scot boneta și pletele mi se revarsă. Asta îmi amintește de dragul de Francis Dereham, căruia îi plăcea la nebunie să-mi scoată boneta și să-și îngroape fața în părul meu. Văzându-mă cum fac asta într-o oglindă bună, care-mi înfățișează fidel chipul pentru prima oară în viață, înțeleg cât de atrăgătoare eram pentru el. Zău că nu pot să-i găsesc vreo vină regelui pentru că mă privește cum mă privește, nu pot să le găsesc vreo vină lui John Beresby sau noului paj al lordului Seymour.

Aseară, la cină, Thomas Culpepper nu și-a putut lua ochii de la mine. Zău că arăt extraordinar de bine de când am venit la curte și se pare că mă fac tot mai frumoasă pe zi ce trece.

Îi întind încet boneta, iar după ce o ia, trec în spatele ei ca să-i strâng părul, în timp ce ea își pune boneta pe cap.

Îmbunătățirea e uriașă, își dă seama de lucrul ăsta până și ea. Fără forma greoaie și pătrată a bonetei germane care îi vine ca o streășină pe frunte, fața ei devine dintr-odată mai rotundă și mai frumoasă.

Dar apoi trage boneta mea minunată în față, acoperindu-și practic sprâncenele, întocmai cum a purtat la turnir boneta nouă franțuzească. Arată de-a dreptul ridicol. Țâțâi ușor din buze de iritare și o împing mult spre creștetul capului, apoi scot de sub ea câteva bucle de păr, ca să se vadă cât e de bălai, de lucios și de des.

Cu părere de rău, ea clatină din cap și-și trage iar boneta în față, ascunzându-și părul adorabil.

— E mai bine așa, zice.

— Mai puțin frumos, mai puțin frumos! Trebuie s-o purtați dată pe spate. Dată pe spate! exclam.

Tonul meu ridicat o face să zâmbească. Nu spune decât:

— Prea franțuzește.

Mă reduce la tăcere. Presupun că are dreptate. Ultimul lucru pe care și-l poate îngădui în materie de înfățișare orice regină a Angliei este să arate prea franțuzește. Francezii au categoric ultimul cuvânt la capitolul lipsă de pudoare și imoralitate și o fostă regină a Angliei educată în Franța, practic franțuzoaică, verișoara mea Anne Boleyn, a fost cea care a introdus boneta franțuzească în Anglia și și-a dat-o jos doar ca să pună capul pe butuc. Regina Jane purta bonetă englezească, într-un triumf al pudorii. Aceasta seamănă cu boneta germană oribilă, însă e ceva mai ușoară

și puțin rotunjită, și asta poartă acum cele mai multe doamne. Nu și eu! Eu port bonetă franțuzească și o port cât de trasă spre creștet îndrăznesc și-mi stă bine, cred că i-ar sta bine și reginei. Stăruie:

— Ați purtat-o la turnir și n-a căzut nimeni secerat. Sunteți regină! Faceți ce vă place!

Ea încuviințează.

— Poate. Regelui îi place asta?

Ei bine, da, îi place boneta asta, dar numai fiindcă se află pe capul meu. Regele e un bătrân atât de drăgăstos, încât cred că m-ar plăcea și dacă aș purta pe cap o tichie de măscărici și aș topăi într-un costum de toate culorile, scuturând o bășică de porc cu clopoței.

— Îi place destul de mult, răspund nepăsătoare.

— Îi place regina Jane?

— Da. I-a plăcut. Și ea purta o bonetă oribilă, ca a voastră.

— Vine în patul ei?

Pe toți sfinții, nu știu unde vrea să ajungă, dar îmi doresc ca lady Rochford să fi fost aici.

— Nu știu, pe atunci nu mă aflam la curte. Pe cuvântul meu, locuiam cu bunica, eram doar o copilă. Puteți s-o întrebați pe lady Rochford sau pe oricare dintre doamnele în vârstă. Întrebați-o pe lady Rochford.

— Mă sărută de noapte bună, spune ea pe neașteptate.

— Foarte bine, îngaim vag.

— Mă sărută de bună dimineța.

— O!

— Asta tot.

Mă uit în jur prin odaia de toaletă pustie. În mod normal ar trebui să se afle aici șase domnișoare de companie, n-am idee unde sunt toate. Uneori dispar pur și simplu, zău că nu există nimic mai trândav decât fetele. Înțeleg de ce le enervez pe toate atât de tare. Dar acum am într-adevăr

nevoie de ajutor cu mărturisirea asta stânjenitoare și prin preajmă nu se află absolut nimeni.

— O! spun încet.

— Doar asta: sărut, noapte bună, apoi sărut, bună dimineța.

Încuviințez din cap. Unde sunt târâturile alea trândave?

— Nimic mai mult, spune ea, de parcă aș fi atât de proastă încât să nu înțeleg destăinuirea absolut dezastruoasă pe care mi-o face.

Dau iarăși din cap. Dumnezeuule, cât aș vrea să intre cineva! Oricine! M-aș bucura s-o văd chiar și pe Anne Bassett în clipa asta.

— Nu poate face mai mult, declară ea fără înconjur.

Văd că obrajii i se colorează într-o nuanță mai întunecată: biata de ea, roșește de rușine! Stânjeneala îmi dispare pe dată și simt că mi-e foarte milă de ea. Îi e la fel de greu să-mi mărturisească așa ceva pe cât mi-e mie să ascult! De fapt, trebuie să-i fie mai greu să-mi mărturisească decât mi-e mie să ascult, căci e silită să-mi spună că soțul ei nu simte pic de dorință față de ea și că nu știe ce să facă în privința asta. E o femeie foarte timidă și foarte pudică și Dumnezeu știe că eu nu sunt.

Obrajii i se împurpurează tot mai tare și ochii i se umplu de lacrimi. Biata de ea! Sărăcuța, sărăcuța de ea! Închipuiți-vă cum e să ai drept soț un bărbat bătrân și urât, care pe deasupra nici nu e în stare s-o facă! Oare cât de dezgustător poate să fie? Slavă Domnului că sunt liberă să-mi aleg iubiții și că Francis era tânăr, avea o piele netedă ca de șarpe și mă ținea trează toată noaptea cu patima lui nestăvilită! Dar ea s-a ales cu un bătrân bolnav și va trebui să găsească o cale de a-l ajuta.

— Îl sărutați? o întreb.

— Nu, răspunde ea scurt.

— Sau...

Fac cu mâna dreaptă, strânsă ușor, o mișcare ritmică în dreptul șoldului. Știe prea bine la ce mă refer.

— Nu! exclamă șocată la culme. Dumnezeuule mare, nu!

— Ei bine trebuie să faceți asta, îi spun deschis. Trebuie să-l lăsați să vă privească în lumina lumânărilor aprinse. Vă dați jos din pat și vă dezbrăcați.

Fac un mic gest ca să-i arăt cum ar trebui să-și lase cămașa să-i alunece de pe umeri și apoi de pe sâni. Mă îndepărtez puțin de ea și-i arunc o privire peste umăr, surâzând ușor, apoi mă aplec încet în față, zâmbindu-i în continuare peste umăr. Nici un bărbat nu rezistă la asta, știu bine.

— Încetează! spune ea. Nu bine.

— Foarte bine, o contrazic cu hotărâre. Trebuie făcut. Trebuie făcut copil.

Întoarce capul într-o parte și-n cealaltă, ca un biet animal prins în capcană. Repetă:

— Trebuie făcut copil.

Mimez în fața ei desfăcutul cămășii, îmi las mâna să-mi coboare mângâios de la sâni până la păsărică. Închid ochii și suspin de parcă aș fi cuprinsă de o plăcere uriașă.

— Așa. Faceți asta. Lăsați-l să se uite.

Mă privește cu o expresie foarte gravă pe chipul serios și spune încet:

— Nu pot. Katherine, nu pot să fac așa ceva.

— De ce nu? Dacă ar ajuta? Dacă l-ar ajuta pe rege?

— Prea franțuzesc, spune ea cu tristețe. Prea franțuzesc.